

ки, дорде да ѝ вземахме оржжието. Щомъ ги вързахме, то ето че идатъ и други откъмъ Търново. Тая дружина бѣше съставена отъ шестима турци и отъ единъ трапезунтлия. Тия трапезунтлии се наричатъ лазове. Турцитѣ се предадоха твърде лесно, но трапезунтлията ни направи голѣми главоболия. У тоя лазъ ние намѣрихме 200 лири, а у другитѣ турци — 28 хиляди гроша. Турцитѣ бѣха твърде умни хора, защото когато ние ги пустнахме предъ вечерь, то тия ни помолиха да имъ дадеме по 100 гроша за харашлъкъ. Азъ казахъ на байрактаря си да имъ даде.

Отидохме въ Елена, а отъ тамъ въ село Ченакчи. Дойдоха при нази нѣколко души селяни и помолиха ни да ги избавиме отъ Дели-Мехмедчето. Селянитѣ ни разказаха, че тоя злочинецъ ще да иде въ тоя сѣщи день въ Ени-Захара. Наредихъ момчетата покрай пѣтя и пригответихъ се. Следъ малко време ние видѣхме, че изъ пѣтя вървятъ единъ турчинъ и единъ бѣлгаринъ. Когато двата пѣтника се намираха между мене и между момцитѣ, то момцитѣ имъ извикаха да се запратъ и да си дадатъ пушкитѣ; но пѣтницитѣ ги не послушаха и спуснаха се да бѣгатъ. Когато достигнаха до мене, то азъ вдигнахъ пушката си, вземахъ на око турчина и извикахъ:

— Стойте!

Турчинътъ ме не послуша. Дръпнахъ чекмака, но пушката ми не хвана. Турчинътъ опали пушката си срещу мене, изгори ми съ барута лѣвата страна и побѣгна. Това бѣше за мене голѣмо нещастие. Азъ грабнахъ пушката си и разбихъ я на части. Истина, че това мое действие бѣше твърде смѣшно, но човѣческото сѣрдце е непостижимо.